

Pojďme uvažovat o bdění a snění společně. Kdyby byly naše sny důsledně spojitě, tak že by se do nich noc co noc vraceli stejní lidé a stejné okolnosti, byli bychom na vážkách, co je bdění a co je sen. A tudíž mluvíme-li o bdělém stavu, musíme sem zahrnout i stav snění. Sníme pouze za jediným účelem, a to je dosažení reality.

17. února (2021): Nemít jiný sen – než je tento!

Zavíráme oči a rozpouštíme se ve tmě. Činíme tak beze strachu, protože to, co nazýváme „já“, mizí. Máme pocit, že jsme v přímém kontaktu s vnější realitou, ale to je naivní představa. Snění je pravděpodobně něco, co se ve snu děje, ne to, co děláme. Ve zdánlivě neomezeném světě snů začínáme existovat. Ztrácíme vědomí sebe sama a znovu je nalézáme. Ráno se probouzíme a pokračujeme ve skutečném životě, i když v určitém slova smyslu stále sníme. Během dne jsme stejně jako v noci pohrouženi do téhož snění. Pohybujeme se – cestujeme ve stejném médiu.

Jsem umělec, spisovatel a zakladatel A-B_HPP (Ausdruck Books Hybrid Publishing Platform, jenž sdružuje autory a performery, kteří se zabývají výzkumem hybridního myšlení a psaní). V posledních deseti letech se intenzivně věnuji právě výzkumu hybridní praxe v oblasti performativního jednání, sociální choreografie, kolektivní akce, péče a psaní.

Co se stane, když se snění stane explicitním? Otřese zdánlivou pevností reality? Co se stane, když se nadbytek snů aplikuje na realitu? Už se stalo. Existuje optimální způsob snění, aby svět byl stále onou „přirozenou skutečností“? Jaké pravidelnosti můžeme najít v tomto intoxikovaném světě snů, probudíme-li se ze snu a vrátíme se nazpět do reality?

Intenzivní soustředěná pozornost může rozložit realitu a ukončit sen
– přerušit fascinaci a zastavit svět.

Zajímám se o nestabilní, nepředvídatelnou, procesuální, možná až odcizenou subjektivitu. Tento způsob myšlení mě nutí vymýšlet postupy, které jsou naopak soudržné a autonomní a mají za cíl vybudovat hlubší porozumění danému tématu. Zajímají mě dočasné způsoby vzájemného soužití, které přímo dovolují dané sociální podmínky. Účastník podstupuje riziko oslabení vlastního pocitu sebe sama, aniž by se úplně rozpustil.

Když je svět snem, stává se dostupným pro snové praktiky. Říká se, že všechny lidské bytosti mají ve své přirozené podstatě uschovaný nekonečný zdroj možností a kvalit. V jednom snu si můžeme vzpomenout na deset, sto, nebo dokonce tisíce minulých životů. Další důkaz o tom, že sníme, je ten, že se můžeme probudit. Je to taková zvláštní a podivná forma bezdomovectví. Jedním z aspektů bezdomovectví je také jistá forma odcizení, která je nezbytným důsledkem i pro projekt The Transversal Navigation. Neexistuje nic skutečnějšího, než je sen...

V průběhu své praxe jsem měl možnost spolupracovat s pestrými komunitami lidí z různých částí světa. Od práce s profesionálními herci a performery přes skupiny dobrovolníků všech věkových kategorií a náboženských vyznání, s migranty, dětmi, studenty umění a neumění, mentálně i fyzicky hendikepovanými skupinami atd. Zásadním aspektem mé práce je, aby nebyla určena jen pro profesionální umělce, publikum a umělecké instituce, ale aby byla přístupná jak pro umělce, tak pro neumělce. V posledních letech je práce natolik otevřená, že v ní může figurovat v podstatě kdokoliv, kdo projeví zájem.

Cítit se všude jako ve snu. To je jiný způsob bytí ve stejném světě. Podaří-li se nám tuto schopnost plně rozvinout, tak můžeme říci, že maximální vědomí je řada jasných probuzení. Propadání ze snu do jiného snu. To pochopíme tehdy, až zjistíme, že náš běžný bdělý život je stejně neskutečný jako sen.

*Projekt The Transversal Navigation je koncipován jako distribuovaná experimentální praxe, souvislý tok zkušeností, v jejichž rámci je člověk vystaven větší a komplexnější konfiguraci s vědomím neustálého pozorování věci znovu z malých nepravděpodobných míst a perspektiv. Transverzální navigace je spoluúčast prostředí – **ekologie praxe**.*

Ke zformování těla dochází nevědomky. A každé probuzení znamená usínání někde jinde. Vraťme se do svého snu a upravme si jeho prostor.

- 1 Transverzalita je ta dimenze, která umožňuje překračovat hranice, do kterých bylo myšlení vsunuto.
- 2 Transverzalita není vertikální ani horizontální.
- 3 Transverzalita nemá střed ani okraj.
- 4 Transverzalita je tenká linie – rozřezává jedním tahem.
- 5 Transverzalita je to, co umožňuje, aby se cokoliv stalo čímkoliv.
- 6 Transverzalita zpochybňuje jakékoliv bariéry.
- 7 Transverzalita překračuje jednotlivce, tvůrce, autora, jejich funkce a otevírá dříve uzavřené cesty pohybu a vnímání. Je otevřenou artikulací.
- 8 Transverzalita je schopnost unikat, překonat, ale také chránit se.
- 9 Transverzalita vytváří zcela novou ústavu instituce nebo skupiny.
- 10 Transverzalita je mimo jakýkoliv kolektiv, i když začíná tím, co se jeví jako jedno, vždy směřuje k maximální (radikální) otevřenosti (všímavosti).
- 11 Transverzalita si vytváří vlastní pojmy a potvrzuje jedinečnost všech ve skupině.
- 12 Transverzalita spočívá v zaměnitelnosti – rozmlženosti – rozmazání – transparentnosti rolí.
- 13 Transverzalita nehledá lék, ale integruje vše ve vztahu k prostředí.
- 14 Transverzalita prochází napříč textem i hmotou. Ruší polaritu.
- 15 Transverzalita je procesualita. Pohyb mezi vnímatelným a téměř nepostřehnutelným.
- 16 Transverzalita projektuje nové, ale není novou metodou.
- 17 Transverzalita je nesmrtelná síla oživující život.
- 18 Transverzalita má pedagogický (i politický) potenciál pro rozšiřování podmínek dané praxe.
- 19 K transverzalitě dochází tehdy, kdy jsme si vědomi toho, jak se pohybujeme a jednáme v prostředí, ale nikoliv jako jednotlivci, ale jako shromáždění lidských a nelidských, hmotných a nehmotných vjemů.
- 20 Transverzalita je totální přivítání všech možností.

Ke zformování těla dochází nevědomky. A každé probuzení znamená usínání někde jinde. A proto má každé tělo svůj vlastní typ snů a každou noc vstupuje do zcela neznámého světa (když zavíráme oči a rozpouštíme se ve tmě).

